

Z obsahu:

**Za hlaholu zvonů
celé země**

Jan Pavel II. se v promluvě vrací ke své pastorační návštěvě Slovinska.

– strana 2 –

**Kdo byla sestra
Faustina?**

„S Ježíšem jdu životem v deštích a bouřích s radostným voláním na rtech a zpívám si píseň o milosrdenství. Můj zpěv lásky neumlkne, dokud jej nepřevzou andělské kůry...“

– strana 4 –

**Pan kardinál Beran
a mládež**

„Nejsvětější svátost, Maria a kněžství – to jsou tři pilíře, které podpírají mohutný velechrám církve Kristovy.“

(Josef kardinál Beran)

– strana 11 –

***Duch svatý,
princip jednoty dvou Srdcí***

„...Naše srdce jsou jako dvě olivy, jedna zleva a druhá zprava (Zach 4,3), které se po tolik let pokoušely, aby vám vrátily život. Jako dvě olivové větve, které vydávají olej, aby zahojily vaše rány (Zach 4,12)...“

(Ilustrace k článku na straně č. 5)

Za hlaholu zvonů celé země

1. V neděli večer jsem ukončil apoštolskou návštěvu Slovinska, která začala v pátek 17. května. Šlo, stejně jako minulý rok v Chorvatsku, o velmi očekávanou návštěvu, první v historii Slovinska.

Vzdávám především díky Boží prozřetelnosti, která mi dala vykonat tuto návštěvu ve velikonoční době na pozvání biskupů a státních představitelů Slovinské republiky. Má vděčnost patří každému z nich, stejně jako vzdávám upřímně „Pán Bůh zaplat“ všem, kdo jakýmkoliv způsobem přispěli k tomu, aby se mohla má apoštolská pouť uskutečnit v nejlepších podmínkách. Krok za krokem jsem byl svědkem velkého organizačního úsilí, jež vyvinula církev i občanská společnost pro přípravu a průběh papežské návštěvy. Děkuji prezidentu republiky, zástupcům vlády, státním i místním představitelům; a děkuji všem, kteří se ve velkém počtu a – lze říci – s nadšením účastnili různých setkání za mého pobytu ve Slovinsku.

Můj přilet za vyzvánění zvonů celé země podtrhl zvláštní význam této události pro dějiny celého národa.

Radost z této návštěvy byla tedy z více důvodů velká. Můj přilet za vyzvánění zvonů celé země podtrhl zvláštní význam této události pro dějiny celého národa: je to národ na křižovatce trýzněné balkánské oblasti a ostatní Evropy, který jsem chtěl povzbudit na cestě plné svobody a pokoje.

2. Dějiny křesťanství slovinského lidu jsou už dlouhé 1250 let. Nynější státní útvar vznikl před pěti lety. Po údobí vytváření vlastního státu Karantanie, Slovinci byli součástí jiných států a zvláště habsburské monarchie Rakousko-Uherska. Po první světové válce se vytvořil stát jižních Slovanů. Slovinci tam vstoupili spolu s druhými, Chorvaty, Srby, Černoherci, s Bosnou a Hercegovinou. I oni zakoušeli útrapy dru-

hé světové války a po jejím skončení se ocitli s jinými národy v Jugoslávské federaci, aby byli podřízeni útlaku komunistického systému. Teprve v devadesátých letech se svazky této federace rozpadly, avšak za cenu občanské války, která si vyžádala nemálo obětí, i když naštěstí ve Slovinsku netrvala tak dlouho jako jinde.

Díky křesťanství se Slovinsko utvářelo ve své typické kulturní identitě ...

3. Takové byly nedávné politické události, nicméně dějiny slovinského lidu, který vznikl na území, jež kdysi patřilo Římské říši, jsou velmi dlouhé. Díky křesťanství se Slovinsko utvářelo ve své typické kulturní identitě, jako k tomu ostatně docházelo v četných evropských národech i jinde ve světě. Slovinská církev si dodnes připomíná jména těch, kteří přinesli víru ze sousedních středisek – ze Salzburgu, z Aquileje a z Pannonie: jsou to svatí biskupové Vigilus, Modestus, Paulinus a svatí Cyril a Metoděj. Lze říci, že rozvoj slovinské kultury poznal úzkou souvislost s křesťanstvím, počínaje právě jazykem přítomným v psaných dokumentech desátého století, jež obsahují katechetické a homiletické texty. Křesťanství přišlo do Slovinska z Říma a západní složka ve slovinské kultuře převažuje nad východní. To potvrzují i pevná pouta, jež existují od počátku procesu vytváření církevního a kulturního života s uvedenými centry v Aquileji a Salzburgu.

Během své návštěvy jsem kladl zvláštní důraz na to všechno, zvláště během setkání se světem kultury a vědy v Mariboru. Slovinská kultura je starobylá, a nabývá zřejmý západní charak-

ter jak v oblasti věd, tak lidových tradic. To se jasně projevilo v liturgických slavnostech; a vynořilo se to mimořádným způsobem při nezapomenutelném setkání s mládeží v Postojné. Jako dědicové této kultury jsou mladí povoláni k tomu, aby ji předali generacím třetího tisíciletí.

4. Z hlediska církevní struktury, území Slovinska zahrnuje metropoli Lublaň a dvě suffragánní diecéze: Maribor a Koper. Biskupský sbor tvoří nyní sedm biskupů. Lublaňským metropolitou je arcibiskup Alois Šustar, kterého ještě jednou srdečně pozdravuji s ostatními biskupy, kněžími a všemi spolupracovníky. Slovinskí kněží, řeholníci, řeholnice a seminaristé žijí ve vzpomínce a pod duchovním vlivem velkého biskupa z Mariboru Antonína Martina Slomšeka, který v 19. století hluboce poznamenal nejen život církve a evangelizaci, nýbrž i celou slovinskou kulturu. Proces blahověření tohoto velkého apoštola se už chýlí šťastně ke konci a nedávno byl potvrzen hrdinský stupeň jeho ctností. Chtěl jsem poukázat na jeho příklad spolu s příkladem jiných pastýřů, hrdinských svědků víry, jako je služebník Boží Lojze Grozde, aby celé křesťanské společenství ve Slovinsku usilovalo o naléhavé dílo nové evangelizace v jejich duchu.

Víra slovinského lidu, těžce zkoušená během tohoto století, zůstala pevná a za to děkujeme Bohu.

Víra slovinského lidu, těžce zkoušená během tohoto století, zůstala pevná a za to děkujeme Bohu. Pociťuje se nyní potřeba nového misionářského nadšení, které potřebuje duchovní podporu, pozornou bdělost a prorocké

rozlišování znamení časů, zvláště osobami, které byly povolány a zasvětily celý svůj život evangeliu. V tomto duchu jsem chtěl během slavných nešpor v pátek 17. května v Lublani povzbudit kněze, aby zakoušeli stále hlubší radost a odpovědnost za své poslání sdílet a sloužit; řeholníky, aby bez váhání přijímali požadavky „proměněné“ existence podle evangelijního ideálu; všechny věřící, aby velkodušně žili angažovanost pro novou evangelizaci a aby se svěřovali Marii, Pomocnici křesťanů.

5. Milování bratří a sestry! Návštěva ve Slovinsku se konala ve velikonoční době. Začala v pátek po Nanebevstoupení a skončila v neděli večer. V těchto dnech si církev připomíná apoštoly shromážděné ve večeradle v modlitbě s Marií, po nanebevstoupení Krista, zatímco očekávají příchod Utěšitele, Ducha pravdy.

Celá církev každoročně prožívá velkou nověnu k Duchu svatému jako přípravu na den Letnic. Vzdávám díky Bohu, že jsem letos měl tu radost strávit aspoň několik dní této nověny ve večeradle církve, která je ve Slovinsku.

Mám ještě v očích úchvatné a někdy i dojemné obrazy té krásné země a jeho lidu.

Mám ještě v očích úchvatné a někdy i dojemné obrazy té krásné země a jeho lidu. Chci znovu světit jeho naděje a očekávání Nejsvětější Panně Marii, aby pod vlivem Ducha svatého kráčel velkodušně do třetího tisíciletí a aby se stále více stával zemí víry, svatosti a míru.

Chtěl bych ještě zakončit slovy vděčnosti slovinským bratřím a sestrami, kteří si vzpomněli na den mých narozenin. Děkuji jim za projevy přízně a především za modlitby, jimiž mi chtěli vyjádřit své láskyplné společenství.

Liturgická čtení

1. čtení Oz 6,3-6

Snažme se poznat Hospodina, jako jitřenka jistě vysvitne, přijde k nám jako déšť, jako jarní déšť, který zavlaží zemi. Co mám dělat s tebou, Efraime, co mám dělat s tebou, Judo? Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy mizí. Proto jsem je vzdělával skrze proroky, zabíjel slovy svých úst, má spravedlnost jako světlo vychází. Lásku chci, ne obět', poznání Boha je víc než celopaly.

2. čtení Řím 4,18-25

Bratří!
Ačkoli Abrahám už neměl naději, přece doufal a věřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: „Tolik bude tvého potomstva!“ A třeba pozoroval, že jeho tělo je už neplodné – vždyť mu bylo skoro sto let – a že je neplodné i Sárino lúno, přece jeho víra nezeslábla. Neprovinil se nedůvěrou vůči Božím zaslíbením, ale čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že (Bůh) má dost moci, aby splnil, když něco slíbí. A proto „mu to bylo uznáno za spravedlnost“. Ale v Písmě to není řečeno jen kvůli němu, že „mu to bylo uznáno“, nýbrž i kvůli nám. I nám to bude uznáno, když věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. Ten byl vydán na smrt pro naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.

Evangelium Mt 9,9-13

Když Ježíš šel (ze svého města), uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu v (jeho) domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: „Milosrdenství chci, a ne obět'. Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.“

Myšlenka na neděli

JISKRA V POPELU

Zamyšlení nad úryvkem Mt 9,9-13

Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšníky.

Dříve než začneš číst dnešní úryvek evangelia, zamysli se na chvíli a uvědom si, že tu nepůjde pouze o četbu napsaného textu, neboť Pán ti nabízí příležitost, aby se tvé srdce a tvá duše díky Božímu doprovodu a tvým schopnostem stala přímo svědkem a účastníkem toho, co se děje kolem Ježíše. Neboj se tedy zapojit i svou obrazotvornost a své citové zkušenosti, aby se tvůj duchovní zrak i sluch zcela otevřel tomu, co ti evangelista představuje, a to tím spíše, že tentokrát vypráví svůj vlastní příběh, který tak zásadně a neuvěřitelně změnil směr jeho života.

Matouš má soukromou živnost, kterou by i mnoho dnešních lidí pokládalo za ideální výnosné postavení. Dostal od okupantů licenci na výběr celních a daňových poplatků. Kdo v tom umí chodit, přijde celkem snadno k pěkným penězům. Vidina stoupajícího zisku a rostoucí hojnosti snadno zastíní všechny jiné hodnoty. Chytračení, podvody a okrádání jsou stále bezostyšnější, kolaborace s cizí pohanskou mocností stále samozřejmější. Výčitku, že působí veřejné pohoršení a je škůdcem vlastní víry a vlastního národa, tu už dávno utopil při společných hostinách s kolegy z povolání. Opovrzení, kterého se mu dostává od soukmenovců, splácí jiným opovržením: zehrají ze závidosti, protože jsou slaboši a neumí v tom chodit. Máš tu názorný příklad, jak lze hledat sebeospravedlnění uspáváním vlastního svědomí.

Jeho provozovna není někde v zastrčené uličce, ale právě tam, kde se nejvíce chodí. Dnes kolem něho prochází i Ježíšova družina. Všichni se na něho dívají s pohrdáním, staví ho do jedné řady s prostitutkami. Na takové pohledy i poznámky si dávno zvykl. Ale Ježíšův pohled je docela jiný než postoj těch ostatních. Ježíš vidí až na dno celníkovy duše. Spíše než všechno to zlé, co dosud vykonal, jej zajímá to dobré, které by mohl vykonat v budoucnu. Odsuzování vede k zatvzelenosti a vrhá zpět do minulosti, projevená důvěra otevírá nové perspektivy a probouzí nové odhodlání skoncovat bezvýhradně s minulostí a začít zcela jinak. Ještě nikdy se nikdo takto na Matouše nepodí-

val. Pod tímto pohledem se v Matoušově nitru hroutl jako domek z karet všechno to, co si doposud namlouval. Už si ani sám vůbec nepřipouštěl, že by mohl být jiným člověkem, a tento Mistr, který tu chodí krajem jako prorok, se na něho dívá jako na přítele, na bratra pohledem plným laskavé důvěry, která mu vrací promarněné vědomí vlastní důstojnosti a otevírá nečekaně zcela nové šance. Dříve než slovy oslovil Ježíš hříšného celníka svým vnitřním postojem a kladným hodnocením. To je začátek a předpoklad každého apoštolátu. Divíš se, jestliže se v Matoušovi náhle zrodila touha zůstat déle ve společnosti tohoto proroka, který mu tak nečekaně dal najevo, že navzdory jeho dosavadnímu životu i veřejnému mínění věří v jeho vnitřní ušlechtilost a dobrou vůli?

Pojď za mnou! Ta slova přijímá celník s radostí jako vytouženou odpověď na svou náhlou, nevyslovenou, ale rozhodnou touhu zůstat s Ježíšem. Matouš *vstává a jde*. Na nic se neptá, ale na důvěru odpovídá důvěrou. Pouta, která jej tak svazovala, padají. Cenil si tolik pozemských statků a pachtil se za nimi i za cenu vlastní cti, protože neznal svou skutečnou důstojnost a hodnotu. Ježíš přišel, aby jej vysvobodil. Uslyšíš-li i ty jeho pozvání, uvědom si, že je to projev Ježíšovy důvěry, a to je ta nejvyšší důvěra, jaké se ti mohlo dostat. To, co opustíš pro Ježíše, neznamená pro tebe ztrátu, nýbrž osvobození a zisk.

Vstup s ostatními do celníkovy domu. Náladu, která tu zavládla, tento dům nikdy nezažil. Dosavadní vyhoštěnci zaujímají přední místa u stolu. Vstupenkou k hostině s Ježíšem není domnělá spravedlnost, ale touha po vnitřním uzdravení. Otcova milosrdná láska poslala Syna na svět, aby zde rozdával z její štědrosti.

Přisedni k božskému Lékaři a předlož mu stav své duše. Především jej pros, aby tě naučil dívat se svými milosrdnými očima na všechny, které máš tendenci odsuzovat a vyhošťovat, na všechny, kteří jsou pro tebe nenapravitelní hříšníci, aby tě naučil hledat a nalézat na dně jejich duše božskou jiskřičku, která čeká na milosrdný závan důvěry a porozumění. Nepohrdej nikým pro jeho minulost, ale važ si jich pro skvělou budoucnost, kterou jim otevírá Ježíšovo milosrdenství. Chceš být jeho pomocníkem, nebo překážkou? Kdo z těch, kteří tak povýšeně chodili kolem Matoušovy celnice, mohl jen tušit, že tento veřejný hříšník zasedne na jednom z dvanácti stolců v Otcově království? Nejsi snad i ty zázrakem Božího milosrdenství?

Bratr Amadeus

Kdo byla sestra Faustina?

K nejvýznamnějším apoštolům úcty k Božskému Srdci Páně jako zdroji Božího milosrdenství patří blahoslavená sestra Faustina Kowalská. Podobně jako její předchůdkyně sv. Markéta Marie Alacoque stala se Ježíšovým poslem na základě zjevení, kterých se jí dostalo od Pána. Když se poprvé svěřila svému zpovědníkovi s tím, co přijala ve vidění, dostalo se jí této odpovědi: „Sestro, já nejsem schopen rozlišit ducha, který vás vede. Snad je to Bůh, ale může to být i ďábel.“

To vyvolalo u sestry Faustiny hlubokou nejistotu. Byly vidění a vnitřní hlas, všechny ony mystické zkušenosti ďáblův podvod? Občas se k ní v klášteře chovali jako k posedlé, jako k sestře, která trpí přeludy, jejíž fantazie je díky klášternímu prostředí předrážděná. Spolusestry dělaly proti ní zvláštní opatření. Nebylo pro ni lehké vydržet napětí mezi nevraživostí a nepochopením lidí a projevy Boží lásky a přízně. Nebylo, kam se obrátit. Pod záminkou přízně pokoušelo se její okolí vyléčit ji z jejich mimořádností. Její představená jí řekla: „Sestro, vylučte si z hlavy, že by Pán Ježíš hovořil tak důvěrně s osobou tak nedokonalou, jako jste vy. Ježíš se zabývá jen svatými.“

Byla sestra Faustina pomatená? „Nikoliv, u této sestry je všechno v naprostém pořádku,“ tak znělo svědectví psychologky, která ji vyšetřovala. Když byl zpovědník unaven množstvím a délkou jejích příznání, doporučil jí, aby své zážitky ze styku duše s Bohem napsala. Díky tomuto jeho doporučení máme dnes její deník, který byl přeložen do mnoha světových jazyků a zalo-

žil tak velké hnutí úcty k Božimu milosrdenství. Její život byl tak skromný a tak skrytý, že nikdo nevěřil, že by mohla jednou být pozdvížena na oltář.

Sestra Faustina se narodila 25. srpna 1905 jako třetí z deseti dětí v Glogowci. V rodinném prostředí se naučila žít v živém osobním kontaktu s Bohem. Jejím přáním odejít do kláštera nebyli však

doucí slavnost, ke které dojde po více než padesáti letech: *Viděla jsem slavnost, při které Svätý otec a celá církev byli těsně spojeni s naší kaplí. Kaple byla slavnostně vyzdobena a přístupná pro všechny lidi. Bylo jich tu nesmírně mnoho a mnozí obdrželi to, po čem toužili. Stejná slavnost byla v Římě. Svätý otec ji slavil s veškerým duchovenstvem.“*

Jednou mi zpovědník uložil, abych se zeptala Ježíše, co znamenají barvy paprsků, které jsou na obraze. Slíbila jsem, že se na to zeptám. Během modlitby jsem slyšela vnitřní slova: Dva paprsky znamenají krev a vodu. Ten bílý znamená vodu, která očišťuje duše, ten červený znamená krev, která dává duším život ... Tyto paprsky vytryskly z hloubi mého milosrdenství tehdy, když moje umírající Srdce na kříži bylo probodeno kopím. Tyto paprsky chrání duše před hněvem mého Otce. Šťastní, kdo žijí v jejich stínu, protože tam je rameno Boží spravedlnosti nedosáhne.

(Z Deníku sestry Faustiny)

rodiče nadšeni. Ale když si sama svou práci opatřila potřebné věno, odešla r. 1925 do kláštera sester P. Marie Matky Milosrdenství v Krakově a přijala řádové jméno Faustina. 1. května 1933 složila věčnou slib. Pracovala v klášteře jako kuchařka, zahradnice a vrátná. V posledních letech těžce trpěla plicní tuberkulózou. Zemřela 5. října 1938 ve věku 33 let. 18. dubna 1993 byla slavnostně prohlášena blahoslavenou na náměstí sv. Petra v Římě. Její spisy a myšlenky byly po dobu 19 let v nemilosti u Kongregace pro nauku víry. Její nadpřirozené charisma správně rozeznal prof. dr. Michael Sopocko, její duchovní vůdce a zpovědník v letech 1933–36.

23. března 1937 zaznamenala sestra Faustina ve svém deníku prorocká slova. Viděla bu-

Sestra popsala své vidění takto: „Večer, když jsem byla ve své cele, spatřila jsem Ježíše v bílém šatu. Jedna ruka byla pozdvížena k požehnání, druhá se dotýkala šatu na hrudi. Z otvoru v šatu na hrudi vycházely dva velké paprsky, jeden rudý a jeden bílý. Dívala jsem se mlčky na Pána. Moji duši zaplavila velká bázeň spolu s velkou radostí. Ježíš mi po chvíli řekl: »Namaluj obraz, který vidíš spolu s nápisem: Ježíši, důvěřuji ti. Přeji si, aby tento obraz byl uctíván nejdříve ve vaší kapli a pak na celém světě. Slibuji, že žádná duše, která jej uctívá, nebude ztracena. Již zde na světě slibuji vítězství nad nepřáteli, zvláště v hodině smrti. Budu je sám chránit jako své dědictví.«“

Milostný obraz milosrdného Ježíše byl vystaven od 26. do 28. dubna 1934 v chrámu Matky Milosrdenství. V době 2. světové války se kopie obrazu rozší-

S Ježíšem jdu životem v deštích a bouřích s radostným voláním na rtech a zpívám si píseň o milosrdenství. Můj zpěv lásky neumlkne, dokud jej nepřevzou andělské kůry.

(Z Deníku sestry Faustiny)

řily, hlavně díky P. M. Sopockovi, do celého světa. Světově známý se stal však nikoliv onen původní obraz z Vilna, nýbrž pozdější obraz krakovského umělce Adolfa Hyly. Namaloval jej jako votivní dar na poděkování za záchranu malířovy rodi-

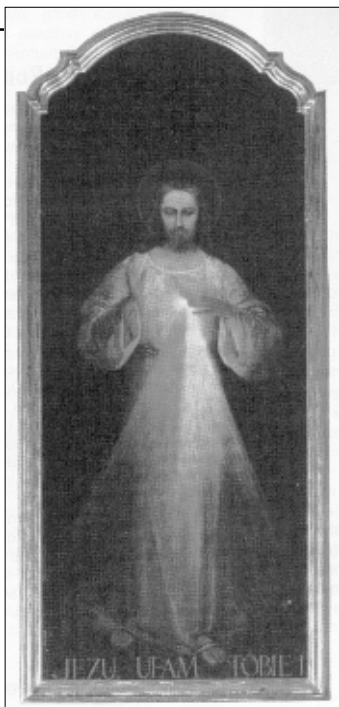

ny v době války. Byl posvěcen 7. března 1943 a umístěn v Krakově a od té doby se zde konají pobožnosti k Božímu Milosrdenství. Protože obraz byl příliš velký a nevešel se na hlavní oltář, požádala představená o menší kopii. Ta byla posvěcena o neděli Božího milosrdenství r. 1944. V roce 1954 namaloval Hyla tento obraz s tmavějším pozadím a se zemí pod Ježíšovým nohama. Mnoho prokázaných milostí proslavilo tuto verzi po celém světě.

Ježíš slíbil, že bude chránit ta místa, kde je jeho obraz uctíván. Je skutečností, že ani Vilno ani Krakov nebyly postiženy válečnými hrůzami.

To už není jenom pobožnost, nebo kniha, nebo obraz. Tato s ničím a s nikým nesrovnatelná úcta k Božímu milosrdenství rozhoduje o osudu světa a lidstva.

Žádná diplomacie, žádná politika, žádná obratnost a žádná lidská dovednost nemohou lidi zachránit od zkázy, kterou sami připravili, a to nejen jednotliv-

První obraz přesně podle popisu, který dala sestra Faustina, vznikl v ateliéru malíře Eugena Kazimierowského ve Vilně r. 1934.

cům, ale celému lidstvu. Jediným zachráncem je Ježíš Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý. A já dodávám: skrze Marii.

František kardinál Macharski, Krakov

ZPRÁVA NEJVYŠŠÍ POSVÁTNE KONGREGACE SV. OFFICIA

Dává se na vědomí, že Nejvyšší Posv. Kongr. Sv. Officia po přezkoumání údajných vidění a zjevení, kterých se dostalo S. Faustině Kowalské z řádu P. Marie Matky Milosrdenství, zesnulé r. 1938 v Krakově, rozhodla takto:

1. Je třeba zakázat rozšiřování obrazů a spisů, prezentujících úctu k Božímu Milosrdenství formou, kterou předkládá výše jmenovaná S. Faustina.

2. Je uloženo biskupům, že mají uvážlivě dát odstranit zmíněné obrazy, které eventuálně byly již vystaveny k uctívání.

Palác Sv. Officia, 6. března 1959, Ugo O'Flaherty, notář

ZPRÁVA POSVÁTNE KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY

Z různých míst, zvláště z Polska, ze strany různých církevních autorit přišly dotazy, zda zákazy, obsažené ve Zprávě Posv. Kongr. Sv. Officia, publikované v Aktech Sv. Stolice v r. 1959, str. 271, týkající se úcty k Božímu milosrdenství formou, předloženou S. Faustinou Kowalskou, mají být považovány za stále platné.

Tato Posv. Kongregace, po shlednutí četných původních dokumentů, které v r. 1959 nebyly známy, a vědoma si hluboké změny, nastalé v okolnostech a v mínění mnoha polských biskupů, prohlašuje, že zákazy obsažené v citované Zprávě již neplatí.

Sídlo Posv. Kongr. 15. dubna 1978, Franjo kard. Seper, prefekt J'Rôme Hamer, O. P. arcibiskup tit. de Lorium, sekretář

N. B. Mezi „různými církevními autoritami“ figuroval i kard. K. Wojtyła, budoucí papež Jan Pavel II.

Duch svatý, princip jednoty dvou Srdcí

P. Michael O' Carrol se v rozhovoru s Mons. John McGee, který je zvláštním sekretářem Jana Pavla II., jednou zeptal: „Nezdá se vám, že papež, váš přítel, hovoří o Duchu svatém více než všichni jeho předchůdci?“

Biskup odpověděl: „On je přesvědčen, že máme zvyšovat svou úctu k Duchu svatému, protože duch zla nyní pracuje uvnitř církve s velkou intenzitou.“

Uvedli jsme tuto poznámku jako zdánlivě vzdálený úvod k naší úvaze o „alianci mezi dvěma Srdci“.

Tento termín je u současného papeže velmi aktuální, upřesňuje P. O' Carrol. Právě on navrhl arcibiskupovi a filipínskému primasu kardinálu Sinovi, aby zorganizoval památné sympozium „Alinace dvou Srdcí“.

Kardinál Sin se opřel o teologický projekt jezuity Catalina Arevela a o finanční podporu filipínského obchodníka Howarda Dea a v r. 1986 shromáždil ve Fatimě pozoruhodný tým teologů, biblistů, historiků a patrologů, kteří pod vedení otce O' Carrola vytvořili přípravný komitét sympózia.

Byli jsem ohromeni, jaké množství bohatství jsme odha-

lili v minulých stoletích právě k tomuto tématu: Jednota Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Neposkvrněného Srdce Panny Marie. A mohli jsme konstatovat, že tato Srdce se spojují před Otcem, protože jejich přímluva za nás je naprosto nezbytná.

Povzbuzeni Janem Pavlem II. na jeho pozvání předložil mu odpovědný tým slavnostně projekt sympózia a požádal jej, aby na toto téma vydal papežský dokument.

Překvapení

Pochopíte, jak jsem byl překvapen, když jsem našel právě toto téma ve spisech paní Vasuly Ryden. Byl jsem úplně ohromen, že tato dcera pravoslavné církve hovoří tak pře-

svědčivě a tak jasně o Nejsvětějším Srdci Ježíšově.

Úcta k Nejsvětějšímu Srdci byla v katolické církvi zdrojem heroismu, apoštolátu a misijní horlivosti. Intuice, která nám otevírá Kristovo tajemství a vytváří osobní pouta mezi Ním a námi. Ale tato úcta takřka upadla v posledních desetiletích.

A náhle přichází hlas z pravoslavné církve, aby nám připomněl bohatství Ježíšova Srdce. A co je nejpozoruhodnější, v teologické literatuře pravoslavné církve není nikde zmínky o Ježíšově Srdci. Mluví se o Božím Srdci, ale nikdy ne o Nejsvětějším Srdci Ježíšově ve smyslu osobního vztahu mezi Ním a někým z nás.

(Pokračování na straně č. 7)

Středověká inkvizice – IV.

Historická skutečnost a legenda

Walter Brandmüller

Inkvizice

Mnohem diferencovanější, ale proto i obtížnější k posouzení, je případ Konráda z Marburgu. Je známý nejen jako inkvizitor, ale i jako zpovědník sv. Alžběty Durynské a úspěšně se staral o její svatořečení. Sotva lze pochopit, že tato mimořádná žena svěřila své duchovní vedení muži sporného charakteru. Konrádovi bylo vytýkáno, že pohrdá lidmi, ale zároveň byl považován za „muže osobně úctyhodné integrity“ (Patschovsky).

Inkvizitorem byl ustanoven r. 1227 – Alžběta tedy ještě čtyři léta zakoušela jeho působení – šířil hrůzu všude, kam přišel. Zároveň s Konrádem byli dosazeni i další inkvizitoři; někteří badatelé se domnívají, že to vůbec byl počátek papežské inkvizice.

Velkými nedostatky inkvizičních procesů byla nemožnost obrany, jakož i tendence vynucovat si doznání i nátlakem. Na tomto pozadí chápeme nařízení, jako toto ze synody v Narbonu r. 1243, které říká: „Nikdo nesmí být odsouzen bez nad slunce jasnějších důkazů nebo vlastního doznání. Je lépe nechat hanebný skutek nepotrestaný, než odsoudit nevinného.“

Ostatně tohoto nabádání nebylo všeobecně zapotřebí. Četní inkvizitoři byli při výkonu svého úřadu naplnění upřímnou horlivostí o duše. Inkvizitor v Padově – stále trýzněný dnou a revmatismem – navštívil během jednoho roku (1298) 46 míst, tam kázal a vyslychal. Za dvanáct let jeho působení bylo jen pět kacířů odsouzeno k smrti. Podobné výsledky ukazují statistika rozsudku v jiných místech. Inkvizitor Bernardus Guidonis, který se stal známým zveřejněním svých akt, vydal 930 roz-

sudků, z nichž bylo 42 rozsudků smrti. 307 bylo vězení, ostaní byly pouti a další kající skutky. 139 případů končilo osvobozením.

V Carcassone, v ohnisku katarismu, bylo inkvizicí v letech 1249–1258 vydáno 278 rozsudků, které skoro všechny zněly „servitium in Terra sancta“ – pouť do Svaté země. V biskupství turinském bylo známo za 14. století 22 rozsudků smrti, 41 kajících křížů a asi 150 jinak odsouzených.

Normálním případem bylo svědomité vykonávání úřadu. Přesto se až do konce středověku vyskytovaly závažné případy, kdy se z inkvizice stal nástroj politických zájmů. K tomu patří např. zničení řádu templářů po r. 1312, poprava sv. Jany z Arcu r. 1431 a zničení sedláků ve Stendingu arcibiskupem v Brémách r. 1234 v boji o vládu v zemi.

Historické hodnocení inkvizice

Přiznáváme, že historické hodnocení inkvizice je obtížné. Jako u každého historického posuzování se i tady musíme vyvarovat předsudků, citů, vášní apod. Historik není ani žalobce, ani obhájce, ani soudce.

Musí mu jít, jako ve vědě vzdycyky, o „cognitio causis“, o co nejkompexnější chápání historického jevu podle jeho příčin, okolností a působení. Přitom je třeba užívat měřítek příslušné minulé epochy, a měřítek a kategorií naší doby lze užít jen s největší opatností. Proto první otázka musí znít: Jak se na inkvizici dívali současníci?

Vyskytl se protest a odpor, jako např. proti Konrádovi z Marburgu, a občas se lidé obraceli na

papeže, když bylo třeba bránit se proti zneužívání moci inkvizitory (jako v Carcassone r. 1286). V dalších případech – jako v Čechách 14. století – šlo o uhájení vlastní právní příslušnosti městské správy a místní hierarchie oproti zvláštnímu soudu inkvizice. Ale nějaká opozice proti pronásledování, trestání, ba i popravám kacířů jako taková se v pramenech nenajde.

Wormské anály, které ostře kárají Konráda z Marburgu, uznávají bez obalu, že smrt ohněm je spravedlivým trestem pro kacíře, a proslulý Berthold z Regensburgu volá: „Fuj, neblahý kacíři, měli bychom tě upálit na hranici dřív, než z jediného dalšího člověka uděláš kacíře.“ V této souvislosti je třeba znovu připomenout, že to bylo samotné obyvatelstvo, které od samého začátku výskytu bludařů – tehdy ještě přes odpor církve – nad nimi konalo soud lynče.

Lze tedy právem předpokládat, že trest smrti pro kacíře byl považován za přiměřený. Ještě v 16. století Martin Luther a Melancthon jednoznačně vybízeli knížata k pronásledování novokřtěnců a dalších blouznivých duchů mečem. Kalvin vykonával popravy kacířů ve velkém počtu, stejně jako Alžběta I. v Anglii a její nástupkyně Marie Katolická, když parlament znovu potvrdil staré zákony proti kacířům.

Samozřejmost, s níž se požadoval trest smrti ohněm pro kacíře, pochopíme jedině v souvislosti se středověkou trestní praxí. „Sachsenspiegel“, který před r. 1250 sestavil Eike von Repgow, určuje: „Kdo krade obilí v noci, zasluží šibenici, krade-li ji ve dne, jde mu o krk“. Nebo: „Vydá-li mincíř falešný fenik, aby za něj něco koupil, jde mu o krk“ (es geht ihm an den Hals). A dále se říká: „Křesťana, který je nevěřící, nebo zachází s kouzly a jedem a je z toho usvědčen, upálit na hranici.“

Na základě této běžné soudní praxe je také pochopitelné, jak sv.

Tomáš Akvinský teoreticky zdůvodňuje trest smrti za kacířství. V „Suma Theologiae“ se ptá „utrum heretici sint tolerandi“ – zda je třeba trpět heretiky. I když – tak zní jeho odpověď – si bludaři nezaslouží, abychom je trpěli, musíme přesto po prvním a druhém napomenutí vyčkat, zda se vrátí k víře církve. Ty však, kdo po druhém vyzvání tvrdošijně setrvávají ve svém bludu, je třeba nejen exkomunikovat, ale vydat také světským knížatům, aby byli „vyhlazeni“ – exterminandi. Dále Tomáš ve své argumentaci pokračuje, že je u heretiků třeba dbát na dvě věci:

Na straně kacířů se děje hřích, kterým si zaslouží nejen být exkomunikací vyloučení z církve, ale i smrti vyhlazeni ze světa. Neboť je mnohem závažnější zničit víru, která je životem duše, než falšovat peníze, které slouží k udržení života těla. Jestliže tedy falšovatelé peněz a další zločinci jsou právem knížaty vydáváni na smrt, pak tím víc by měli být popraveni kacíři, když jsou usvědčeni.

Ze strany církve – pokračuje Tomáš – je na místě slitování, které chce bloudícího pohnout k obrácení. Proto také církev hned neodsuzeje, ale teprve, jak říká apoštol, po prvním a druhém napomenutí. Když však bludař i potom zůstává zatvrzelý, vzdává se církev naděje na jeho obrácení a – starajíc se o spásu druhých – vyloučí ho exkomunikací ze svého společenství a přenechá ho mimoto světskému soudu k popravení.

Pro chápání středověkého trestu smrti pro kacíře je významná další myšlenka, totiž vnitřní vztah mezi herezí a crimen laesae maiestatis. Už Codex Justiniani v 6. století říká, že je mnohem závažnější urážet věčný majestát než pozemský. Z toho už dřívější juristé vyvozovali důsledky a způsob procesu a trestů proti majestátu přenášeli i do inkvizičního procesu. Bedřich II. pak v Konstitucích z Melfi (1231) právně staví na roveň herezi a zločin proti majestátu. 1

Duch svatý, princip jednoty dvou Srdcí – pokračování ze str. č. 5

Byla by to příliš dlouhé, kdybychom chtěli popsat celou historii Alinace dvou Srdcí. Omezme se tedy na to, že je zakotvena v Písmu svatém. Již ve středověku ji naznačovali dva velcí řeholníci. Ale je to především 17. století a v něm sv. Markéta Marie Alacoque a sv. Jan Eudes.

V 19. století pak je to Kateřina Labouř, která dává zobrazit na zázrační medailce obě Srdce vedle sebe.

Fatima

Pak přicházejí fatimské události. Zapomíná se často, že rok před velkými fatimskými zjevenými předcházela zjevení anděla, který třikrát hovořil o dvou Srdcích. Je třeba také mít na mysli požadavek Nejsvětější Panny, aby byl svět, a především Rusko, zasvěceno jejímu Neposkvrněnému Srdci. Ostatně můžeme si připomenout odpověď, kterou dal Pán Lucii na otázku: „Proč chceš, aby obrácení Ruska přišlo po zasvěcení této země Neposkvrněnému srdci tvé Matky? Odpověděl: „Chci, aby lidé poznali, že je to dílo Neposkvrněného Srdce mé Matky, a aby uctívali její Srdce vedle mého Srdce...“

V průběhu sympózia se o tom všem mnoho uvažovalo a je to ústřední idea spojující tato dvě Srdce: Srdce Ježíše – Boha, který se stal člověkem a Neposkvrněné Srdce Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu, která je Matkou naší a Matkou církve a je pro nás Prostřednicí všech milostí.

„Dospěli jsme k závěru, že princip této jednoty je třeba hledat u Ducha svatého. Je to souhrn veškeré nauky, která v současné době vstupuje jako mohutný proud do církevního života. Po dlouhý čas byl Duch svatý v životě církve jen jménem. V průběhu II. vatikánského koncilu došlo v tomto směru k obnově. Pravoslavní teologové, kteří byli přizváni na koncil k některým zasedáním jako pozorovatelé, vyjadřovali často velmi zřetelně: nezařadíte-li do koncilních dokumentů také nauku o Duchu svatém, nebudou mít v pravoslavné církvi žádný respekt, protože u nás je Duch svatý duší církve a zdrojem všeho zjevení.

Od té doby je možno pozorovat, že Duch svatý je trvalou a velmi významnou součástí katechezí Pavla VI. a především Jana Pavla II. †

Přicházím, abych přinesl svůj pokoj celému lidstvu. Ale málokdo mně naslouchá. Dnes přicházím, abych vám sdělil podmínky míru a poselství lásky. Ale pokoj, který nabízím, je na zemi předmětem rouhání. A přece láska, kterou vám dávám, vytryskla a vznikla v onu noc, kdy jsem se narodil. Lidstvo slaví tyto svátky bez mého jména. Mé svaté jméno bylo zapomenuto a lidé berou tento den mého narození jako příležitost k radovánkám a uctívání model.

Satan vstoupil do srdcí mých dětí, neboť je nachází oslabená a ospalá. Varoval jsem svět. Fatimské poselství naznačuje, že jednoho dne dám zhasnout slunci v pravé poledne a ponořím svět do tmy po celý den. Dovolím Jezdci smrti, aby zahubil tuto hříšnou generaci a svrhl na ni oheň, který svět ještě nikdy neviděl a který už nikdy později neuvidí, aby tak spálil všechny ty nespočetné viny...

Neuposlechli jste naše dvě Srdce: Neposkvrněné Srdce mé Matky a moje Srdce... Bezbožná generace! Naše dvě Srdce k vám nehovořila v podobenstvích ani v hádankách. Všechna naše díla jsou díla světla a naše dvě Srdce jsou jako majáky, září jasně jedno přes druhé, takže je všichni mohli vidět. Ale vy jste nepochopili. Naše srdce jsou jako dvě olivy, jedna zleva a druhá zprava (Zach 4,3), které se po tolik let pokoušely, aby vám vrátily život. Jako dvě olivové větve, které vydávají olej, aby zahojily vaše rány (Zach 4,12).

Ale odbojná generace znovu ukřižovala moje slova (Zj 11,8–10) a odmítá naše dvě Srdce, která k vám promlouvají, stejně jako je odmítali obyvatelé Sodomy či Egypta. Tvrdošijnost této doby překročila tvrdošijnost faraona, protože vaše úmysly a vaše moudrost se vám staly nástrojem boje proti mé Moudrosti (Zj 11,7). Ale brzy, velice brzy můj hlas dojde sluchu. Navštívím vás v popelu a ohni. Spravedlnost již pozvedá ruku. A naše Srdce, proti kterým jste bojovali, nakonec zvítězí a království tohoto světa se stane mým královstvím (Zj 11,15). To všechno je již velmi blízko.

Otevřete své oči a podívejte se kolem sebe. Poskytnu vám všechna znamení doby. A vy, kteří usilujete o šíření úcty ke spojenectví našich dvou Srdcí, neztrácejte odvahu. Apokalypsa mluví o stejných pravdách jako kniha Zachariášova. Nebojte se! Rozšiřujte tuto úctu s důvěrou a s odvahou.

(Vasula Ryden)

□ V souvislosti s papežskou návštěvou v Německu rozvíjejí skupiny mladých katolíků neobyčejně intenzivní aktivitu. Naléhají na Svatého otce, kardinála Ratzingera a německé biskupy, aby zasvětili znovusjednocené Německo Panně Marii.

„Stále více katolíků, a mezi nimi mnoho žen, se přimlouvá za to, aby v rámci nadcházející návštěvy Jana Pavla II. bylo Německo zasvěceno Panně Marii. ...Byl bych velmi vděčen, kdybyste se mohli zasadit pro uskutečnění této ekumenicky důležité záležitosti, už také proto, že poutí k svatému rubáši v Trieru se účastnilo mnoho protestantů a jejich zástupci se setkají se Svatým otcem. Byl by to také krok ke smíření s Poláky, kteří přijedou v hojném počtu jako poutníci do Berlína.“ To je ukázka z jednoho dopisu tohoto druhu.

V Berlíně se připravuje festival mládeže, který bude zakončen celonočním modlitebním shromážděním ve veletržním středisku. V neděli 23. června přijdou na olympijský stadion mladí lidé s křížem Světového dne mládeže, aby se zúčastnili papežské mše. Přípravou na papežskou návštěvu žijí také diecézní shromáždění ke Světovému dni mládeže, při kterých se se svými biskupy setká na 1 200 mladých lidí v Augsburgu, Kolíně a Mnichově.

□ Jan Pavel II. ocenil liturgickou reformu zavedenou II. vatikánským koncillem, varoval však před dalšími svévolnými změnami, z nichž některé dokonce narušují podstatné části eucharistické oběti. Teologové mohou dávat rady a náměty, ale rozhodování v otázkách liturgie náleží výlučně učitel-skému úřadu.

□ Jan Pavel II. vysvětil pro římskou diecézi 38 novokněží. Spolu s nimi má město Řím 780 diecézních kněží v 327 farnostech. Mnoho z novokněží jsou pozdní povolání. Jsou mezi nimi novinář, několik učitelů, lékař a jeden admirál.

KAP

**Nejstarší
byzantský hymnus
ke cti blahoslavené
Panny Marie**

*Zajisté jsi hodna vši chvály,
volám k tobě s toužebností,
bud' pozdravena!
Vítej, z tebe nám září radost
Vítej, ty jsi pozvedla
Adama z pádu
Vítej, ty jsi setřela Eviny slzy
Vítej, ty jsi trůnem
nejvyššího Krále
Vítej, hvězdo, která ohlašuje
Slunce
Vítej, zázraku, nad kterým žas-
nou andělé
Vítej, vonné kadidlo modliteb
Vítej, cena za usmíření světa
Vítej, Matko Beránka
a Pastýře
Vítej, ty nám otevíráš
brány ráje
Vítej, pevná opora víry
Vítej, ty jasná pečeť
veškeré milosti
Vítej, ty nám ukazuješ Krista
Pána, který miluje svůj lid
Vítej, ty nás zbavuješ následků
zlých činů
Vítej, ty nám ukazuješ
cestu vzhůru
Vítej, skálo, z níž tryská
živý pramen
Vítej, služebnice
nejsvětějšího Pokrmu
Vítej, ty jsi pravzor
našeho oslavení
Vítej, ty přinášíš hříšným
odpuštění
Vítej, naděje št'astné věčnosti
Vítej, bráno vykoupení
Vítej, ty zasněvuješ věrné duše
Pánu
Vítej, stánku Boha a jeho
Slova
Vítej, královský diadéme
církve svaté
Vítej, lékařko mého
nemocného těla
Vítej, záchrano mé duše
Zajisté jsi, Matko, hodna vši
chvály, volám k tobě
s toužebností, bud' pozdravena!*

*Z byzantské liturgie
VI. století*

Úmysl misijní:

**AŽ SMĚRNICE SYNODY PRO AFRIKU PŘÍSPĚJÍ K OŽIVENÍ NOVÉHO
EVANGELIZAČNÍHO DUCHA HORLIVOSTI U VŠECH KŘESŤANSKÝCH
SPOLEČENSTVÍ AFRIKY.**

Afrika je velká! Rovník ji rozděluje na dvě části. Horní část měří 4.000 km od severu k jihu a 7.000 km od východu na západ. Snadno by se tam směstnaly Indie, Evropa a Spojené státy bez Aljašky. Spodní část měří od vrchu dolů 4.000 km a u rovníku má šíři také 4.000 km. Snadno by se na tuto plochu vešla Čína a Argentina.

Afrika má 665 milionů obyvatel: 80 % z nich žije na jih od Sahary. V Africe je asi 100 milionů katolíků, tj. jeden ze šesti. Téměř všichni žijí ve východní a západní části, na jihu a v centrální části. Islám je naproti tomu hlavním náboženstvím na severu Afriky a v některých zemích pod Saharou.

Synoda biskupů pro Afriku zasedala v Římě v dubnu 1994. V závěrečném poselství dává věřícím z Afriky rady a povzbuzení.

KNĚŽÍM: „Život prodchnutý hlubokou pastorační láskou.“

RODINÁM: „Žijte všechno bohatství lásky, je jím srdce Boha.“

MALÁ SPOLEČENSTVÍ: „Buňky církve – rodiny, ve kterých vládne duch nezištné služby, solidarity a zájmu o věci společné.“

PASTÝŘŮM: „Nevychovávali jsme vždy laiky pro život ve společnosti tak, aby politiku a ekonomiku chápali v křesťanském duchu ... Chceme-li mír, musíme budovat spravedlnost ... Kdo se odváží hovořit druhým o spravedlnosti, má se sám snažit být spravedlivý a prověřovat postupy, majetek a život církve ... Je třeba rozvinout pastorační program, kde by laici znovu objevili své místo a důležitost.“

VELITELŮM: „Odvážně vymezte naše kultury a účinně je předávejte dál.“

TEOLOGŮM: „Vznešené poslání ve službě inkulturace, privilegované místo pro rozvoj africké teologie.“

ŘEHOLNÍKŮM: „Zjevujte svatost církve, vyzdvihněte hluboké hodnoty, které jsou svorníky života našich kultur, a vydávejte svědectví o cílech, ke kterým směřují naši lidé.“

KATECHETISTŮM: „Vy, hlavní spolupracovníci kněží při evangelizaci, zajišťujte všední běh venkovských komunit a předměstských čtvrtí v bratrských dynamických skupinách.“

SEMINARISTŮM: „Buďte opravdoví! Duchovní vzdělání je klíčem veškeré vaší formace.“

LAIKŮM: „Sůl země a světlo světa, zvláště tam, kde jenom laik může zabezpečit přítomnost církve!“

ŽENÁM: „Ať se jim dostane odpovídající formace, aby se připravily na úkoly žen a matek a ať se jim otevře možnost sociální kariéry, odkud se je společnost snaží vytlačit ... Jsou určující silou integrálního lidského rozvoje, ať jsou pramenem naděje pro náš kontinent v této kritické chvíli.“

MLADÝM: „Vezměte do rukou rozvoj svých zemí, milujte kulturu svého lidu, buďte otevření pro její oživení a dědictví a zároveň vydávejte svědectví duchu vědy a techniky, ale především křesťanské víry ... S diplomou v rukou, ale bez práce, žádejte od svých církví a vlád, ať vynajdou nové modely rozvoje, schopné přijmout do sebe obrovský potenciál, kterým jste.“

Papežský úmysl tohoto měsíce nás vyzývá myslit na církve v Africe, aby svědectví a život tamních věřících ukazoval cestu k více milionům těch, kteří ji ještě nepoznali. Afrika patří k zemím budoucnosti.

„Žena, která měla srdce pro věřící lidi“

Manželka Maxima Gorkého pomohla mnoha katolickým kněžím.

V archivu Polského červeného kříže byly nalezeny dopisy polských katolických kněží z 20. a 30. let, které byly odeslány z táborů nucených prací a věznic a které byly adresovány Jekatěrině Pavlovně Pěškovové, která byla svého času vedoucí sovětského pomocného komitétu pro polské zajatce. Nebyl to nikdo menší než man-

želka známého spisovatele Maxima Gorkého. Dopisy obsahují různé prosby a poděkování.

Pěškovová nejdříve pečovala o válečné zajatce z polsko-ruské války r. 1920, pak o uvězněné katolické kněze, kněze uniáty, a to jak Poláky, tak Rusy a Ukrajince. Pěškovová se starala i o jejich příbuzné, kteří se ocitli v tísni. Zprostředkovala jim balíčky

s potravinami a šatstvem, které dodávala do táborů a věznic.

Jen výjimečně se jí však podařilo obstarat do vězení breviář, stejně jako získat povolení k celebrování. Ale mnoha pomohla k přesídlení do Polska. Mohla tak občas činit za podpory Felixe Dzieržinského, šéfa tajné policie Čeky, který si dobře vzpomínal na její polsko-katolický rodný dům.

R. 1937 musela své činnosti zanechat. Přežila Stalina a zemřela téměř devadesátiletá. Nyní ji posmrtně uctil polský katolický tisk jako „ženu, která měla srdce pro věřící lidi“.

skw

Úmysl národní:

AŽ VÝSLEDKY II. Vatikánského koncilu NACHÁZEJÍ STÁLE ÚRODNOU PŮDU V SRDCÍCH I MYSLÍCH KNĚŽÍ A BOHOSLOVCŮ.

Tento úmysl našich biskupů velmi úzce souvisí se všeobecným úmyslem Sv. otce: abychom se modlili za „sentire cum ecclesia“, tj. za cit a vědomí sounáležitosti k církvi.

Proč je nutné, aby výsledky II. vatikánského koncilu pronikly naše myšlení a jednání?

Tento koncil je počátkem nového údobí v církvi. Byl jím i koncil tridentský. Jak řekl někdo: II. vaticanum je počátkem počátku. Celá církev cítila, že se něco musí stát. A tento koncil to začal. Otevřené setkání víry s moderním světem se nedalo odkládat do nekonečna. Jan XXIII. věděl, kolik nepodstatného v sobě obsahuje petrifikovaná (zkamenělá) představa o církvi, upevňovaná od 19. století. A měl dost pevné víry, aby věděl, že pravda Božího království obstojí před pravdami, které objevil člověk. Naše doba je dobou sjednocování světa, industrializace, urbanizace, racionálního zvědečování lidského života. Je to též doba, která volá po kolektivní organizaci lidstva, neboť jeden národ je odpovědný za druhý. A je to také doba ateismu, rozšířeného po celém světě.

K budoucnosti, která vlastně již začala, se církev II. vatikánským koncilem vyslovuje bez předsudků. Zkoumá ji. *Ne proto, aby se této radikálně nové situaci mohla lépe bránit, nýbrž aby se tázala, jak hlásat tomuto lidstvu spásu a jak mu pomáhat.* A to je to, co tento koncil odlišuje od druhých. Koncil sám nemohl tento úkol splnit. Ale začal jej, vytváří předpoklady a probouzí vědomí úkolů.

Abychom si lépe uvědomili tlak vývoje a změn ve světě a církvi, připomeňme si několik čísel: na I. církevním sněmu (r. 325 v Nicei) se shromáždilo kolem 300 koncilních Otců. Na I. vatikánském koncilu (1869-70) bylo koncilních Otců 769, na dru-

hém jich bylo na 3.000. Na I. vat. koncilu bylo 70 % biskupů z Evropy, na druhém 40 %. Na I. vat. koncilu bylo 16 % biskupů z obou Amerik, na druhém 40 %, početně jich bylo devět krát tolik. Na I. vat. koncilu nebyl ze 14 afrických biskupů ani jeden černoch. Na II. vat. koncilu bylo 249 afrických biskupů, z toho 135 rodilých Afričanů. Nota bene, mezi prvním a druhým vatikánským koncilem uběhlo sotva sto let!

Jen na těchto číslech je vidět, jak rychle vyrostl lid Boží ve světovou církev. Překonal také defenzivní postoj a v novém duchu se zasazuje o církev otevřenou, která se stará nejen o sebe, ale i o svět, jak dosvědčují koncilní dokumenty a každá promluva nynějšího papeže. Charakteristickým rysem a důsledkem II. vat. koncilu je tedy *odmítnutí výlučné obranného, odmítavého a zatracujícího postoje vůči světu: místo něho zaujímá dnešní církev postoj vstřícného dialogu.*

Naši biskupové si přejí, abychom se modlili za to, aby se výsledky II. vat. koncilu stále více zabydlovaly v myslích a srdcích bohoslovců, kněží, ale i všech věřících! Málokdo si však uvědomuje, jak je to naléhavé a aktuální. Upřímně si musíme přiznat, že ani mnozí kněží všechny koncilové dokumenty nečetli. Nejen pro jejich dřívější nedostupnost (dnes jsou již k mání), ale pro jakousi nechuť, obavy, pro které si myslí, že tento koncil raději neměl být a že má na svědomí rozvrat víry a církve nejen na Západě. Tento postoj převažuje hlavně u kněží starší generace, kteří rostli a byli vychováni pod tlakem ateistického režimu.

Minulý rok poskytl prof. ThDr. Karel Skalický rozhovor Katolickému týdeníku, kde se také dotýká těchto bolestí.

„Pronikání ducha II. vat. sněmu do naší církve bylo znemožněno nejen překážkami, které tomuto pronikání kladl komunistický režim svou cenzurou, ale i tím, že pronásledovaná církev se v sebezáchovném instinktu stáhla do ulity svých zvyků a vyloučila každou změnu, kterou pocítovala jako ohrožení zevnitř své věrnosti té víře, která už byla sdostatek ohrožena zvenku. Proto nahlížíme-li na koncil ze situace katolické církve pod komunismem, pak II. vatikánský sněm přišel „nehod“ v tom smyslu, že přidal této církvi k problémům, kterých už měla dost díky komunismu, ještě další problémy, které dosud neměla. A kdo je rád, když se mu přidávají problémy? A ještě třeba uvážit, že koncil neodsoudil výslovně komunismus, což ho v dané situaci nedoporučovalo důvěře té části církve, která byla komunismem tvrdě pronásledována. To jsou okolnosti, které znemožnily plnější přijetí koncilu.

Ptáte se, co s tím? První úkol je vydat nejenom koncilové dokumenty (letos je vydalo nakl. Zvon), ale též důkladné komentáře k nim... a pak vydat dobré dějiny koncilu. Dokud tyto dva úkoly nebudou splněny, nelze čekat žádný pokrok v přijetí koncilu.

Kromě toho mám dojem, že „železná opona“ jako hmotná skutečnost sice padla, ale přesto jaksi přetrvává v nitru mnohých našich lidí. Být přesvědčen, že západní církev je úpadková a že naše církev uchovává plnější křesťanství, může být velice povznášející pocit, zároveň je to však pocit, který zaslepuje vůči velikým hodnotám, jež se v západoevropské církvi zrodily a nepřestávají v ní působit.“ (KT č. 41/95)

Závěr? – Máme zde dost látky i důvodů k přemýšlení, modlitbě (anebo i k obrácení?). Můžeme si vybrat, anebo ještě lépe, jedno po druhém. ‘

Modlitba za vlast

Bože, náš Otče, chválíme tě a děkujeme ti.
Ty, který miluješ každého člověka a vedeš všechny národy, provázej kroky našeho národa, které bývají obtížné, ale plné naděje.
Dej, abychom viděli znamení tvé přítomnosti a ať zakoušíme sílu tvé lásky, která nikdy neslábne.

Pane Ježíši, Synu Boží a Spasiteli světa, který ses stal člověkem z Marie Panny, vyznáváme ti svou víru. Tvoje evangelium nechť je naším světlem a silou pro naše ozhodování pastorační i sociální. Kéž zákon tvé lásky vede naši občanskou společnost ke spravedlnosti a solidaritě, ke smíření a k míru.

Duchu svatý, Lásko Otce a Syna, vzýváme tě s důvěrou. Ty, který jsi učitelem duše, zjev nám Boží myšlenky a cesty. Dopřej nám, abychom se dívali na lidské osudy čistým a kajícím pohledem, ať zachováme dědictví svatosti a civilizace vlastní našemu národu, ať se promění naše mysl i naše srdce, aby se obnovila naše společnost.

Sláva tobě, Otče, který ve všech všechno působíš.
Sláva tobě, Synu, který ses z lásky stal naším služebníkem. Sláva tobě, Duchu svatý, který zaséváš své semeno do našich srdcí. Sláva tobě, svatá Trojice, jež žiješ a kraluješ na věky věků.

Amen.
(Papež Jan Pavel II.)

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Opole

Historické výzkumy potvrzují, že Opole bylo střediskem západních Slovanů Opolanů. Svědčí o tom mezi jiným vykopávky mezi zachovaným hradem a podhradím. Do XVI. století bylo Opole sídlem jedné větve Piastovců, kteří měli svá sídla na celém Slezsku. Dodnes se ve františkánském kostele nachází

mauzoleum opolských Piastovců. Po jejich vymření ovládli Opolsko Habsburgové a od poloviny XVIII. století Hohenzollernové. Od té doby zde nastala silná germanizace. Nicméně ještě na počátku XX. století hovoří němečtí vědci o Opolsku jako o „Polském Slezsku“. Po II. světové válce připadlo Opolsko opět Polsku. Od té doby dochází k obnově úcty obrazu Matky Boží Opolské, který je uctíván v biskupské katedrále.

Obraz je namalován na lipo-
vé desce neznámým umělcem
z okruhu české malířské dílny.
Podle odhadu historiků pochá-
zí z XV. století. Obraz předsta-
vuje Pannu Marii jako polopo-
stavu s Ježíškem na levé ruce.
V pravé ruce drží Matka Boží
jablko. Hlavu má nakloněnu
k Ježíškovi. Ten obrací svou
tvářičku k Matce, pravou ruku
zvedá k požehnání a v levé drží
knihu Písma sv. Pozadí obrazu
tvoří sametové sukno. V jezu-
itské kronice z XVIII. století
čteme: *Zdá se, že ta obdivuhod-
ná Matka se svýma očima dívá
na každého, i kdyby bylo při-
tomných na tisíc, každý má
zato, že Ježíšova Matka se*

*svým mateřským pohledem
dívá právě na něho.*

Historie obrazu je nezvykle
bohatá. Obraz pochází z Pie-
kar, kde již ve středověku pla-
til za zázračný. V době refor-
mace se kostel dostal do protes-
tantských rukou a byl navrácen
teprve roku 1659. Tehdejší pro-
bošt P. Jakub Roczkowski pře-
místil obraz na hlavní oltář.
V roce 1680 putoval do Prahy
(viz Piekary, Světlo 19/96) a po
návratu se spolu s mnoha votiv-
ními dary vrátil do Polska.
Z obav před blížícími se Turky
převezli jezuité obraz z Piekar
do Opole. V Piekarech zůstala
kopie, před kterou se modlil

Jan III. Sobieski. Když Lev Le-
chistanu, jak Turci nazvali krá-
le Jana, odrazil jejich nebezpe-
čí, vrátili jezuité obraz do Pie-
kar, ale r. 1702 jej opět převezli
do Opole, tentokrát z obav před
švédským králem Karlem XII.
Od té doby zůstal již v Opole
a v Piekarech byla uctívána
jeho kopie. Před obrazem
v Opole se modlil král August
II. Saský cestou na korunovaci
do Varšavy, cestou zpět zde slo-
žil přísahu. Opolská Paní vábi-
la k sobě četné poutníky ze
Slezska, Moravy i Čech.
V r. 1813 byl obraz přemístěn
z jezuitského kostela do kated-
rály. K velkému oživení mari-
ánské úcty došlo po II. světové

**Obraz je namalován na lipo-
vé desce neznámým uměl-
cem z okruhu české malíř-
ské dílny.**

válce. O úctě svědčí množství
votivních darů, mezi jiným stří-
brné šaty od Jana III. Sobieské-
ho, zlatá medaile papeže Jana
XXIII. a novodobý mešní kali-
ch od Pavla VI.

Na svátek sv. Aloise v r. 1983
při oslavách 500 let trvání ob-
razu korunoval Jan Pavel II. ob-
raz za účasti 700 000 poutníků.
Korunovace se konala na Hoře
sv. Anny.

-15-

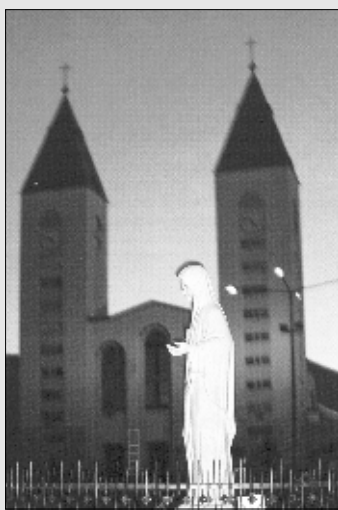
Drahé děti!

**Dnes vám chci poděkovat za všechny
vaše modlitby a oběti. Dítky, přeji si,
abyste i vy všechny byly aktivní v tom-
to čase, který je skrze mne zvláštním
způsobem spojen s nebem.**

**Modlete se, abyste pochopily, že je tře-
ba svým životem a svým příkladem
pracovat na šíření spásy.**

**Dítky, přeji si, aby se lidé obraceli a vi-
děli ve vás mne a mého Syna Ježíše.
Budu se za vás přimlouvát a pomohu
vám, abyste byly světlem. Pomozte dru-
hým, vždyť když pomáháte jim, i vaše
duše najde spásu.**

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje, 25. 5. 1996

Místo komentáře:

21. 5. 1996 – ráno, dálnice směrem Kra-
kov. Končíme první desátek toho dne. Poo-
tevřela jsem oči. V zeleni nudné krajiny za-
svítila bílá směrůvka „Oswiecim“. Autobu-
sem právě zaznělo „...uchraň nás pekelného
ohně...“

23. 5. 1996 – Czenstochová. ...Rány, za-
sazené milostnému obrazu, se nikdy nepoda-
řilo zahladit. Matka toho, „jehož rány nás
uzdravily“.

Naše zraněná a zraňovaná Matko a Krá-
lovno, přinášíme a odevzdáváme ti všechny
rány našich srdcí a rodin, národů a církve...
Ty prastaré, které pořád ještě hnisají, i ty čer-
stvé... Ty, které jsme obdrželi – často už v ma-
teřském lůně – a ty, které jsme si sami nějak
zasadili... Jak naléhavě potřebujeme „vnitřní
uzdravení“ – nejen jako jedinci, ale i jako celé
národy. Vyprošuj nám je a pomoz nám umož-
ňovat ho.

(Pokračování na str. č. 12)

Pan kardinál Beran a mládež

Po skončení 2. světové války ležela většina německých měst v troskách jako po zemětřesení. A tím „v bídě“, že několik brambor nebo pytel uhlí byl „pokladem“, zvláště pro velkoměstřany. Tak bylo i v roce 1948, kdy se v naší vlasti zmocnili vlády a vedení komunisté.

Odpůrci komunismu hledali cestu útěku na tzv. „Západ“, do anglické, francouzské či americké zóny Německa, aby odtud získali možnost „emigračního víza“, zvláště do USA.

To nebylo snadné, vždyť o emigraci do USA se ucházeli nejen Češi a Slováci, ale i Poláci, Bulhaři, Rumuni, Maďaři, Ukrajinci aj. Hlavní úprková cesta byla přes německé země, Rakousko a Západní Německo.

Vítězné mocnosti zřídily dřevěné baráky, které se nazývaly „uprchlické lágry“. V těch žily rodiny i jedinci všech uvedených národů a zjistili, že na emigrační vízum zvláště do USA je třeba „čekat“ měsíce, ba dlouhé roky – bez práce, jen s poměrně malou podporou. Jednotlivé národy vytvořily různé „pomocné výbory“, které se ujaly i dětí uprchlíků. Vždyť v takové situaci se mateřština rychle zapomíná a vytváří se „hatlanina“ z prostředí, ve kterém děti žily – tedy řeč, kterou si děti osvojily, aby se vzájemně domluvily.

Byl jsem tehdy příslušníkem US Army, ale situace dětí se mne velmi dotkla. Domluvil jsem se s tzv. „Čs. uprchlickým výborem“ v Mnichově; vedoucím byl Josef Němeček, referenty Dr. Stolička, Dr. Lyncenyj, kulturním referentem Dr. Antonín Kratochvíl aj., kteří se sna-

žili zorganizovat po Západním Německu tzv. čs. doplňovací školy. Ujal jsem se „školy“ v Mnichově, kde jsem svázel bratrovým tatraplánem jednou až dvakrát týdně děti do kanceláře čs. uprchlického výboru na Gablenberger Strasse. Zde jsme měli učebnu. Poněvadž jsem měl u US Army velmi levnou železniční jízdenku, vytvořil jsem vyučovací skupiny v Rosenheimu, ale i ve Stuttgartu – zde dokonce tři.

Milujme Marii, Neposkrvněnou Pannu, opakují znovu: Důvěřujeme v její lásku! Jsme zasvěceni jejímu Neposkrvněnému Srdci. Jsme pod její zvláštní ochranou. Zůstaňme jí věrni! „Blahoslavený člověk, který poslouchá mne, který u dveří mých každý den bdí, pozor dává u veřejí bran mých“ (Přísld 8,34). Celá je krásná, není poskrvny na ní a ze slunce, jímž je oděna, rozzáří se tím více světla v temnoty a zmatek, rozleje se tím více tepla v srdce toužící po lásce, míru a pokoji. (Josef kardinál Beran)

Převzal jsem i skupinu v Ludwigsburgu aj. Osobně jsem většinou přijížděl, abych vyzkoušel „žactvo“ z úloh, které jsem jim posílal poštou. Práce se rozšířila o Augsburg, Bemblingen, Konstanz (Kostnice), a na severní Německo, Braunschweig, ale i Hamburg apod. Vedle sešitů, rozmnožených listů bylo třeba i učebnic aj. Vyučování sledovali se zájmem katoličtí kněží a vypořádali, kde mohli, zvl. Mgr. Kubovec, děkan Urban aj. Již od počátku doplňovacích škol neomezoval jsem vyučování jen na mateřštinu, ale i na zeměpis, dějepis a kulturu našeho národa, „zvl. také hudbu a vyučování“. Při všech návštěvách jsme začínali modlitbou. A přidávali jsme „Otčenášek“ za vlast, za pronásledovanou církev, zvl. za vězněného arcibiskupa pražského, primase českého ndp. Josefa Berana.

Rozhodl jsem se, že vývoj školy potřebuje využít školní prázdniny dětí. Ale celý rok musí chodit děti nyní do škol jejich hostitelské země; proto je nutno vytvořit ta-

kovou školu, aby byla dětem i rekreací – tedy ve formě skautského tábora. Ovšem abnormálního – kde bude vedle skautování denně věnováno několik hodin vyučování. Pomocí čs. uprchlického výboru v Mnichově a s podporou Free Europae citizen service jsme získali k pronájmu zámek Hüttefeld u Heidelbergu s velikým parkem a dokonce rybníčkem, majetek Litvského gymnázia a internátem.

Svezli jsme sem děti zdaleka od Kostnice až po Čáchy a Hamburg. Úspěch byl veliký. Každý den při nástupu k vlajce po zpěvu čs. hymny přidali modlitbu za arcibiskupa Berana a vlast. Dva roky jsme pořádali takové „tábory“, ale Američané zrušili Free Europae citizen service, a tak jsme se ocitli ve finanční tísní. Tu však přišla nová pomoc: z Norska mne navštívili zástupci norského pomocného výboru, a tak jsme převedli letní tábor a školu do Norska s programem stejným jako v Německu.

Při ranním a večerním nástupu k vlajce jsme nikdy nezapomněli na modlitbu za trpící vlast a za pražského hrdinského arcibiskupa Berana.

Stal se div: Svatý otec jmenoval pražského arcibiskupa Berana kardinálem a komunisté mu povolili odlet do Říma, ale zabránili v návratu do vlasti.

Na pozvání z Norska přiletěl J. E. kardinál Beran do Norska, zavítal do Čs. dálkové letní školy a „byl tu náhle uprostřed nás“. Vytrhl nám vlajku na stožár, zúčastnil se vyučování, her i táborového ohně a skamarádil se se všemi dětmi.

Když jsem J. E. přijal v letní škole a představil dětem, s dojetím jsem přiznal, že modlitby dětí byly velmi účinné a že je třeba nyní jen děkovat.

J.K.

Kardinál Beran zemřel mimo svou vlast – v Římě. Za dvě minuty po jeho skonání přichází k jeho loži papež Pavel VI.. Na čelo mu na rozloučenou vtiskl otcovský polibek. Pak se nad mrtvým pomodlil Zdrávas Královno a shromážděným kněžím a alumnům řekl: „Byl to velký kněz, Kristův, který je pro vás příkladem. Jsem poprvé ve vaší koleji a modlím se za tu krásnou zemi, která se jmenuje Československo.“

Nejsvětější svátost, Maria a kněžství – to jsou tři pilíře, které podpírají mohutný velechrám církve Kristovy. Satan je si toho vědom, proto své útoky zvláště v posledních dobách soustředí právě na eucharistii, úctu mariánskou a na katolické kněžství. Kéž bychom si toho byli vědomi a satana právě v tomto boji vždy včas odhalili. Sřezme tyto pilíře ve svém vlastním srdci! Sřezme je v církvi!

Na skále Petrově je vybudována církev; jen ten, kdo vytrvá pevně zakotven na této skále, přežije všechny bouře životní. A tato církev nám ukazuje na Neposkrvněnou jako na ženu, jež rozdrtila d'áblu hlavu a jež je oděna sluncem.

Josef kardinál Beran

Místo komentáře –
pokračování ze strany č. 10

Krakov: Ta jedinečná nabídka Božího Milosrdenství (kolikátá už?), dávno nedoceněná, kterou teprve pozvolna objevujeme.

Krev a voda působí na tomto milostném obrazu spíš jako proudy či paprsky světla, které všechno zaplavuje a usměrňuje k těm očím, které jsou plné lásky, bolesti a smilování...

Zde všechny starší i současné nabídky Boží milosrdné Lásky jakoby se navzájem napojovaly, ozřejmovaly a splývaly v jedno: „Ježíši, doufám v tebe.“

Vnímám blízkost Krakova a Oswiencimi v prostoru a čase – sestra Faustina zemřela 5. 10. 1938... Jan Pavel II. pochází právě z tohoto kraje. Náhoda?

27. 5. 1996 – zase doma. Zároveň s Medžugorským poselstvím mi poslali zprávu z italského Schio, kde Renato spatřil 3. 5. nečekaně P. Marii. Pozdravila ho a řekla: „Chceš-li mít účast na mém utrpení, ukážu ti, co vidím ve světě...“ A Renato během půl hodiny viděl, co se nyní děje na tolika místech světa: války, hlad, pronásledování, utrpení všeho druhu...

„41 míst na zemi se nachází v ohni války.“ Zdrčený Renato nečinně a bezmocně přihlíží. P. Maria říká: „Věz, že to všechno, co vidíš, by se mohlo brzy stát i v Evropě...“

Renato potom řekl: P. Maria přichází, aby upozornila na veliká nebezpečí, která hrozí Evropě. Ale přichází především proto, aby skrze naše přičinění a naši spolupráci jim zabránila nebo je odňala. Matka Boží potřebuje naši modlitbu a oběti. Není budoucnosti bez oběti. Boží plán postupuje skrze naši odevzdanost, naše oběti a naše každodenní „ANO“.

Panna Maria mu ještě řekla: „Jdi a pověz mým zbožným věřícím, jak velice je mé Neposkvrněné Srdece probodeno.“ A svěřila mu úkol pro nás všechny, mluvit po celém světě o její moci a lásce...

-sm-

Ze spisů sv. Františka Saleského

Následující úryvek z knihy sv. Františka Saleského je výmluvným dokladem skutečnosti, že cesta ke konečnému ekumenickému sblížení vede přes bolestnou reflexi složitých okolností, které vyvolaly politováníhodné rozdělení křesťanů. Dosavadní zkušenost nás poučila, že ani přikrašlování minulosti, ani zavírání očí před omyly a vážnými chybami na té i oné straně ničemu neposlouží. Nopak, právě správné poznání by nás mělo poučit, že překážky, které je třeba překonávat, není možno ignorovat, ale je nutno napomáhat jejich zdolávání prohlubováním, vlastní víry a vytrvalou modlitbou, obětmi a pokornou kajícností za viny osobní i za viny křesťanů a církve.

V době masového odpadu od katolické víry dosáhl sv. František Saleský jako ženevský biskup obnovení katolické církve v celé oblasti svého působení. V „Kontroverzních spisech“ ukazoval na doslovných citátech reformátorů, jaké jsou skutečné prameny rozkolu. Pokud jde o mši svatou napsal:

Dva z nespočetných příkladů nechť ukáží, jak velká byla svéhlavost a tvrdošijnost Lutherova. O mši svatě prohlásil: „Co máme říct ke Kánonu a autoritě Otců? Já (Luther) odpovídám za prvé: Když není co říci, je bezpečnější všechno popřít než přidávat mši“ (Jena II, 269). Tento příšerný a hrozivý počátek hereze nedává odpověď na otázku, odkud se vzala příčina této nenávisti. Že by to snad bylo nějaké nebeské vnuknutí od anděla nebo i od samého Boha, které jej přimělo, aby pojal nenávist ke mši svaté? Nikoliv. Spíše byl ďábel tím vynikajícím a váženým učitelem a inspirátorem Lutherovy zatrpklivosti vůči mši svaté. Nikdo by tomu nevěřil, kdyby to Luther sám nebyl prohlásil. Nechť tedy promluví sám Luther a ať se neostýchá přiznat, kdo byl oním učitelem, který chtěl od začátku zbourat mši svatou. Neboť i naše právo stanoví, aby byl ověřen původ a začátek každé věci. V knize „O pokoutní mši a svěcení kněžů“ (Von der Winkelmesse und Pfaffenweihe, Wi VII, 207) hovoří nikoliv jen tak mimochodem, ale ex professo a velmi obšírně, že měl o půlnoci vidění Satana, který mu sdělil pět

důvodů, doložených různými výmluvnými obrazy, a ty způsobily, že se zcela odvrátil a zavrhl mši a kněžské svěcení. Ani jeho vlastní námitka, že ďábel je lhář a že mu nesmí věřit, nedokázala jej nakonec přesvědčit, že nemá podléhat satanským argumentům ďábla, jehož sílu a elán k diskutování tak velkolepě vyzvedl. Obrací se tedy ke katolíkům se slovy: „Kdybyste museli vydržet ďáblovy útoky a vylechnout jeho důvody a důkazy, přestali byste zpívat tu ořepanou písničku církve. Satan dokázal v jediném okamžiku zaplavit duši křikem a tmou.“ Aby vyhověl také své námitce o ďáblu jako lháři, pokouší se různým způsobem dokázat, že ďábel říká někdy také pravdu, a když lže, dělá to tak, že lež oděje do pravdy. Luther sám dále píše: „Já vyznávám, že mě ďábel odvedl od Božího zákona, že jsem se provinil a že jsem odsouzen jako Jidáš; ale já se obracím s Petrem na Krista a hledím k jeho nekonečné dobrotě a zásluhám. On ztratí všechno strašné zatracení. Jediným slovem,“ uzavírá Luther, „jsme osvobozeni od pokoutních mší a biskupského pomazání“.

Přesně tak, přesně tak, naše oči to viděly a naše uši to slyšely. To je ona vznešená evangelická svoboda, kterou Luther a po něm ostatní heretické vnesli do naší doby. „My jsme osvobozeni!“ říká Luther, ale nikoliv skrze svobodu, kterou nám Kristus získal svou Krví (Ga 5, 1; Sk 20, 28), ný-

brž skrze svobodu, kterou Lutherovi přinesl z pekla sám ďábel. Dobrý Bože, kdo to kdy slyšel? A kdo to může dnes bez pocitu hrůzy poslouchat? Kdo se může ubránit slzám, když to vyslovuje? A přece je tolik lidí, kteří se chlubí takovými strašnými a odpornými vývody, které přišly z pekla, a následují jejich původce ďábla. Ale my katolíci jsme spojeni s Kristem a odporujeme Satanovi a jeho učení. Ať se tedy Luther spolu se svými přívrženci chlubí, jak chce, že svou nauku proti mši svatě přijal od Satana; my budeme raději naslouchat apoštolovi, který mluví o stejném tajemství, ale zcela jinak než Luther. On totiž říká: „Co jsem přijal od Pána, to jsem vám předal (1 Kor 11, 23).“

Sv. František Saleský: Kontroversschriften II, Sv. 11, str. 301n, 315n)

Nejsmutnější na celé věci je ovšem skutečnost, že díky Lutherovu postoji žily a žijí miliony protestantských věřících bez svátostného Spasitele. Bohužel přibývá katolíků, kteří ztotožňují ekumenismus s indiferentismem a jsou ochotni vyměnit v souladu Lutherovým pojetím skutečnou Kristovu přítomnost v Eucharistii za pouhý symbol či vzpomínku, stejně jako smazat rozdíl mezi všeobecným a svátostným kněžstvím.

Kristova tunika v Trevíru

Na svátek Nanebevstoupení Páně vyvrcholila v německém Trevíru velká pouť k vzácné relikvii, která je v tomto městě uchovávána již 800 let. Právě 1. května 1196 byl v zdejším dómu posvěcen oltář, ve kterém byla uložena tunika, o které stará tradice praví, že je to ona nesešivaná suknice, o níž píše ve zprávě o ukřižování Páně svatý Jan. Trevír je nejstarším německým biskupstvím a určitou dobu zde sídlil císař Konstantin. Jeho matka Helena spolu se svatým Křížem nalezla ve Svaté Zemi také hřeby a tuto tuniku. Teprve v roce 1512 byla tunika poprvé vystavena veřejně účtě, a to na žádost císaře Maximiliána. V následujících 50 letech se uskutečnilo 11 poutí, ale pak až do dnešních dnů byla tunika vystavena jen sedmkrát. Naposledy se pouť konala v r. 1959. Suknice je utkána z vlny, je 1,47 m dlouhá a roztažené rukávy mají šíři 1,58 m. Odborníci kladou její vznik do

1. století. Je uchovávána ve vzácné barokní skříni.

Letošní pouť byla 19. v pořadí. Trvala od 19. dubna celkem 28 dní. Tunika byla vystavena rozložená pod skleněným poklopem. Přišlo za ní do Trevíru 600 000 poutníků. Ačkoliv Luther označil tuniku za „velký podvod z Trevíru“ a plísnil jej nevybíravými slovy, byla letošní pouť výrazně ekumenická. Podíl protestantských

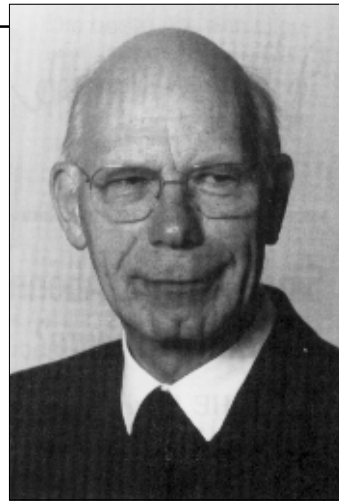
poutníků byl pozoruhodný. Jak řekl biskup Spital, není rozhodující, zda je tunika

pravá či ne. Podstatné je to, co symbolizuje. Neputuje se za suknicí, ale za Kristem. Nesešivaná suknice je také významným symbolem jednoty, kterou dnes křes-

ťané úsilovně hledají. V tomto duchu také evangeličtí bratři přijali pozvání k letošní pouti k posvátné tunice, která, jak řekl biskup Spital, není cílem, nýbrž podnětem. Předseda evangelické církve v Porýní Petr Beier složil a zapsal do pamětní knihy píseň a modlitbu. Evangelická obec v Trevíru konala každý den po dobu pouti v bazilice biblickou bohoslužbu.

Biskup Spital kladl velký důraz i na účast na svátostech, jmenovitě na svátost smíření a Eucharistii. Příležitost ke svátosti smíření byla celodenně po celou dobu pouti. Podle jeho názoru je třeba po období, kdy se hledělo spíše na organizaci a strukturu církve, vrátit k Duchu svatému a jeho působení, aby se prohloubil duchovní život katolických křesťanů. Nejdůležitější je nyní přivést křesťany zpět ke Kristu.

-ls-

Biskup Hermann J. Spital

**Ten rozkol mezi křesťany
je proti lásce tvojí.
Překonej spory, Ježíši,
tvé Srdce nechť je utiší
a požehnáním zhojí.
My taháme se o tvůj šat
na kusy roztržený,
písek nám z očí odstraňuj,
ať sceil se zas rubáš tvůj,
mír vrat' nám vytoužený.**

Z Poutní písně
Petra Beiera

Jakou cenu má lidský život?

Tuto otázku položil P. ThDr. Antonín Huvar při kázání v chrámu sv. Martina v Třebíči u příležitosti slavnosti odhalení pomníku obětem komunismu. Připomenul, že právě v komunistickém koncentráku, kterým on sám také prošel, si člověk musel častokrát tuto otázku klást při pohledu na roztrhané údy. „Neznám jediný pár rukou, který by se v těchto situacích nevezpjal k modlitbě,“ takovou dal Dr. Huvar odpověď.

Hlavním celebrantem byl královéhradecký biskup Mons. ThDr. Karel Otčenášek, který upozornil na křesťanskou povinnost odpouštět, současně ale řekl, že viník musí uznat svou vinu. Dále otec biskup připomenul oběti provokace StB v Babicích v r. 1951, kde její agent L. Malý zavraždil tři funkcionáře MNV, což bylo svedeno na duchovní a sedláky toho kraje. Dvanáct popravených a desítky uvězněných na dlouhá léta – taková byla bilance babické tragédie včetně zničených existencí rodin odsouzených, což připomenul poslanec Dr. Ing. Jirí Karas ve svém půso-

bivém projevu. Uvedl, jak účetní jednoho podniku byla na hodinu propuštěna ze zaměstnání po zjištění, že je „ženou zrádce“, že její manžel se ocitl ve vězení z politických důvodů.

Současně ale z úst Dr. Karase zazněla slova o tom, že na této zemi spravedlnost nebude nikdy, neboť jedinou dokonalou spravedlností je Bůh. Snad toto je důvodem, proč právě ty režimy, které se nejvíce vzdělily spravedlnosti, jako nacistický a komunistický, pronásledují na prvním místě církve, neboť ona je odleskem Boží spravedlnosti. Generální vikář br-

něnské diecéze Mons. Jirí Mikulášek řekl: „Vždycky, když byla porušována lidská práva, byla církev první na řadě.“

Lidský život má svůj plný smysl teprve tehdy, když směřuje ke spravedlivému a zároveň milosrdnému Bohu jako svému konečnému cíli. V tomto duchu se nesla celá slavnost. Hrůzy nacismu a komunismu s jejich oběti si připomínáme proto, abychom poznali a vnitřně prožili tuto realitu, před níž tolik našich současníků zavírá oči.

-rm-

□ **Kardinál Vlk u papeže**
Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk se v rámci své římské návštěvy setkal v úterý 21. května při obědě s papežem Janem Pavlem II. Během více než hodinové rozmluvy spolu projednali některá důležitá témata. Mj. hovořili o výsledcích práce a nejbližších plánech Rady evropských biskupských konferencí (CCEE), jejíž je kardinál Vlk předsedou, dále o plenárním zasedání CCEE, k němuž dojde koncem měsíce, o připravovaném římském sympoziu na téma „Náboženství jako soukromá věc a veřejná záležitost – Církev v pluralistické společnosti“. Dalším bodem jednání byl stav příprav ekumenického setkání v Grazu v příštím roce a předběžný program návštěvy Jana Pavla II. v České republice v r. 1997 v rámci Svatovojtěšského milénia.

ČBK

Ohlédnutí za setkáním skautů na Svatém Kopečku

Svátek svého patrona sv. Jiří oslavili skauti ze střední Moravy již potřetí poutí na Svatý Kopeček. Pozvání 9. střediska Jana Boska v Olomouci přijalo 400 světlušek, vlčat, skautek a skautů nejen z Olomouce, ale i z Bohuňovic, Náměště na Hané, Prostějova, Kroměříže, Šternberka, Zábřeha na Moravě, Šumperka a dalších míst.

Pout' se uskutečnila 27. dubna 1996. Začala mší svatou v 10.00 hod., kterou sloužil arcibiskup Jan Graubner spolu s P. Jožkou Kopeckým, členem duchovní rady. Promluva otce arcibiskupa byla rozhovorem mezi ním a přítomnými dětmi o tom, jak můžeme dnes bojovat proti zlu – mnohohlavé sani. Krás-

nou atmosféru dotvářely společné písně za doprovodu kytar. Po bohoslužbě byl odeslán dopis s 236 podpisy Svatému otci Janu Pavlu II.:

„Svatý Kopeček, plný je Tvých oveček. Stádo dnes tvoří světlušky, skautky, vlčata a skauti se svým pastýřem arcibiskupem Janem Graubnerem. Máme Vás rádi a modlíme se za Vás.“

Pak následovalo malé obcerstvení, písničky a povídaní. Odpoledne bylo připraveno pět míst, kde mohli chlapci a děvčata zkusit svoji šikovnost, rychlost, sílu, své výtvarné umění a ověřit si své znalosti o přírodě.

Díky kouzelné okolní krajině, krásnému počasí a výborné náladě se celá pout' opravdu vydařila. Tak za rok znovu!

Ing. Tomáš Kvapil

EXERCICIE –

Hora Matky Boží u Králík

Ženy:

21. – 25. 10. 1996 – P. Vladimír Jedlička
11. – 15. 11. 1996 – P. Vladimír Jedlička

Muži:

2. – 6. 9. 1996 – P. Bohumil Kolář
14. – 18. 10. 1996 – P. Karel Herbst

Manželé:

19. – 22. 9. 1996 – P. Karel Moravec

Pro františkánské terciáře a zájemce o tuto spiritualitu:

23. – 27. 9. 1996

Exercicie začínají v první uvedený den večer v 18.00 hod. a končí poslední den ráno (u manželů v poledne).

Přihlášky zasílejte na adresu:

Poutní dům, Hora Matky Boží
561 69 Králíky II/2
tel.: 0446/93 11 78

DUCHOVNÍ CVIČENÍ SE SV. FRANTIŠKEM

pro chlapce ve věku od 17 let

pořádají bratři kapucíni v Olomouci ve dnech 12. – 17. srpna 1996

Zájemci mohou získat bližší informace (nebo se přímo přihlásit)

do 20. června 1996 na adrese:

**br. Bonaventura, Kapucínská 2,
772 00 Olomouc**

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE SE KONÁ VE DNECH 10. – 14. ČERVENCE na pozvání o. biskupa Antonína Lišky opět v Českých Budějovicích.

Na programu se budou podílet o. biskup František Radkovský, Dr. Philippe Madre z Francie, Bruce Clewett (YWAM - Vídeň), P. Aleš Opatrný, P. Michael Slavík, Petr a Ignác Muchovi, P. Vojtěch Kodet OCarm., P. Jan Mráz, Katka Lachmanová a další.

Informace a přihlašovací složenky žádejte na adrese:

Charismatická konference, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Katolická
charismatická
konference

Středisko učňovské mládeže

DON BOSCO

Střední odborné učiliště stavební

Vřesovice,

798 09 Vřesovice

v okrese Prostějov, přijímá chlapce do učení na obor zedník i na obor stavební výroba.

Do učiliště se mohou hlásit chlapci, kteří nemají dokončenou 8. tř. základní školy, i chlapci, kteří nenašli uplatnění v jiném učebním oboru. Učiliště je internátní.

Bližší informace na telefonním čísle 0508/781 81

P. Jan Jiříček, SDB, ředitel učiliště

Nový barevný 56 stránkový časopis

MEZINÁRODNÍ KATOLICKÝ

REPORT

potřebuje k životu 25 000 čtenářů!
K 28. květnu 1996 jich má 14 556.

REPORT – je prestižní mezinárodní zpravodajský časopis.

REPORT – je padesát šest barevných stran poutavého čtení.

Objednávky:

Zámek 48 Od. 2
671 63 Lechovice
tel.: 0624/95 12 01

MARTA VONDRÁKOVÁ

Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

LA SALETTE–VADUZ–LUZERN–ŽENEVA–CHAMONIX

Plná penze v La Salettě.
Termín: 12. – 17. 6. 1996
Cena: 4 996,- Kč

LURDY – ŽENEVA – MONTE CARLO

Plná penze v Lurdech.
Termín: 18. – 24. 7. 1996; 30. 7 – 5. 8. 1996
Cena: 5 962,- Kč

LURDY – FATIMA – MONACO – ŽENEVA

Plná penze v Lurdech a Fatimě.
Termín: 2. – 13. 7. 1996
Cena: 9 996,- Kč

POUTNÍ MÍSTA BELGIE, NĚMECKA, FRANCIE

Termín: 21. – 27. 6. 1996; 13. – 19. 8. 1996
Cena: 5 995,- Kč

VELKÁ POUT' DO MEDJUGORJE

Termín: 20. – 25. 5. 1996; 23. – 28. 9. 1996
Cena 1 895,- Kč + 27 DM

Centrum pro rodinný život srdečně zve na

SETKÁNÍ PRO ZÁJEMCE O FARNÍ SPOLEČENSTVÍ SENIORŮ.

Uskuteční se

V SOBOTU 15. 6. 1996 V 9.30 HOD., SÁL KURIE ARCIBISKUPSTVÍ, BISKUPSKÉ NÁM. 2, OLMOUC.

Program setkání navazuje na hnutí „Povznášející život“, jež je zaměřeno na aktivní život starších věřících ve farnosti, na apoštolát a na prohlubování duchovního života. Hnutí má tři základní cíle:

1. pomáhat starším věřícím
2. podporovat věřící vyššího věku, aby se aktivně podíleli na poslání církve
3. hlásí se ke svému podílu za evangelizaci společnosti

Program setkání:

- společná mše svatá
- úvodní přednášky: „La vie montante – povznášející život“ (Mons. Josef Hrdlička a P. Josef Pekárek)
- oběd
- vedení společenství seniorů ve farnosti – teorie a praxe (Prof. M. Mourková)

10. neděle v mezidobí 9. 6.

Mt 9,9–13

Jak to, že se Bůh nechová podle mé představy? Pokud vím, že jsme hříšníci, zažijeme teď radost právě z toho, že je Bůh jiný než my. Vždyť nás Ježíš vyhledal v našich hříších jako Matouše – celníka – a tedy hříšníka.

Pondělí 10. 6.

1 Král 17,1–6

Celá v posledku vítězná cesta Eliášova začíná tím, že „šel a učinil“, jak mu to řekl Hospodin. Dobrá cesta nezačíná jen dobrým předsevzetím, ale překonáním nedůvěry, které vyústí v čin. Jistě máme nějaký podobný úkol ve vlastním životě.

Úterý 11. 6.

1 Král 17,7–6

Tady nejde o kouzlení ve stylu „stolečku, prostří se“, ale o Boží péči. A ta není vázaná na naše možnosti. Bůh prostě zajistí vždy vše potřebné, když člověk „jde a činí podle jeho slova“.

Středa 12. 6.

1 Král 18,20–39

„Ten jim to dal.“ Jenže Eliáš dovedl věřit, že chytne i voda! Boží věrnost postavená nad lidskou zkušenost – nesnadná věc. Ale vidět hořet vodu stojí za to.

Čtvrtek 13. 6.

1 Král 18,41–46

Po suchu se objevuje déšť – a to po poznání pravého Boha, Hospodina. Důsledky obrácení člověka tato příhoda jen slabě naznačuje. Obrácení skutečně mění svět!

Pátek 14. 6.

Slavnost

Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Mt 11,25–30

Evangelia mluví samozřejmě v množném čísle. „Pojďte, vezměte ...“ apod. Ale číst musíme také v jednotném čísle „Pojď, vezmi ...“ a myslet tím sebe. Jinak bychom četli celkem zbytečně.

Sobota 15. 6.

Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Lk 2,41–51

Chtít všemu rozumět je hezké, ale neproveditelné. Uchovávat ale Boží věci ve svém srdci – ať už jim rozumím nebo ne – to nese ovoce. A to je Mariina cesta pro nás.

Neděle 9. června 10. neděle v mezidobí	– 1. čt.: Oz 6,3–6 Ž: 50(49),1+8.12–13.14–15 2. čt.: Řím 4,18–25 Ev.: Mt 9,9–13	odp.: 23b
Pondělí 10. června férie	– 1. čt.: 1 Král 17,1–6 Ž: 120,1–2.3–4.5–6.7–8 Ev.: Mt 5,1–12	odp.: srv. 2
Úterý 11. června památka sv. Barnabáše	– 1. čt.: Sk 11,21b–26; 13,1–3 Ž: 98(97),1.2–3ab.3c–4.5–6 Ev.: Mt 10,7–13	odp.: srv. 2
Středa 12. června férie	– 1. čt.: 1 Král 18,20–39 Ž: 15,1–2a.4.5+8.11 Ev.: Mt 5,17–19	odp.: 1
Čtvrtek 13. června památka sv. Antonína z Padovy	– 1. čt.: 1 Král 18,41–46 Ž: 64,10abcd.10e–11.12–13 Ev.: Mt 5,20–26	odp.: 2a
Pátek 14. června slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	– 1. čt.: Dt 7,6–11 Ž: 103(102),1–2.3–4.6–7.8+10 2. čt.: 1 Jan 4,7–16 Ev.: Mt 11,25–30	odp.: 17a
Sobota 15. června Neposkvrněného Srdce P. Marie nebo nez. pam. sv. Víta	– 1. čt.: 1 Král 19,19–21 Ž: 15,1–2a+5.7–8.9–10 Ev.: Mt 5,33–37	odp.: srv. 5a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 6.	PO 10. 6.	ÚT 11. 6.	ST 12. 6.	ČT 13. 6.	PÁ 14. 6.	SO 15. 6.
Antifona	919	934	1389	964	1734	772	1012
Žalm	784	783	783	784	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1673	964	1734	772	1013
Antifony	920	935	950	965	981	773	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1674	969	1735	773	1017
Antifona k Zach. kantiku	698	939	1389	969	1735	774	1391
Prosby	924	939	1675	969	1724	774	1017
Záv. modlitba	698	939	1389	970	1390	774	1391
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1264	1018
Antifony	925	940	955	971	987	775	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1265	1019
Krátké čtení	927	943	1684	973	989	775	1021
Záv. modlitba	698	943	1389	973	990	774	1022
Nešpory: SO							
Hymnus	915	929	944	1677	975	768	1024
Antifony	916	929	945	960	976	769	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	769	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1680	979	771	1027
Ant. ke kant. P. M.	698	699	948	1390	979	771	779
Prosby	918	933	948	1681	979	771	1028
Záv. modlitba	698	698	948	1389	980	774	700
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242

